

Kristtorn

Ilex aquifolium

Kristtorn er enten han- eller hun- planter (tvebo), og ønsker man bær, skal man plante en af hver køn.

Den blomstrer med små grøngule blomster i juni, og bestøves af insekter.

Bladene sidder spredt på busken. De er stedsegrønne glinsende og læderagtige og har en stikkende tornerand.

På det nederste af busken peger bladernes 'torne' skiftevis opad og nedad.

I Danmark udvikler Kristtorn sig sjældent til et træ, men forbliver en mindre busk.

Der findes en lang række dyrkede hybrider, i plantehandelen bl. a. nogle med spættede blade.

Kristtorn sætter små røde stenfrugter, som især drosselfugle holder af.

Den trives i skygge og på fugtig jordbund gerne nær havet.

Enkelte planter kan findes forvildet i naturen.

Den anses ikke for at være oprindeligt vildtvoksende øst for Storebælt, men kan findes forvildet i vildtvoksende

plantensamfund på fx Langeland og i jyske skove. I Draved skovene står den meget flot.

Navnet skyldes en forestilling om, at de tornede blade indgik i Jesu 'tornekrone'.

I nyere tid har planten bredt sig fra kirkegårde, hvor den plantes som udsmykning af gravene.

Kristtorn indgår ofte i juledekorationer og dyrkes med dette formål for øje.

Tillige dyrkes arter af Kristtorn i Sydamerika, hvor den bruges i den sydamerikanske drik 'mate', hvor bladernes indhold af koffein, giver drikken en opkvikkende virkning.

I lægevidenskaben har Kristtorn tidligere været brugt til behandling af leversygdomme, kolik og malaria, som plagede de europæiske indvandrere. Bladene indeholder dog visse bitterstoffer, der kan fremkalde alvorlig diarre.

Kristtorn anbefales til prydhaver, hvor de stedsegrønne blade skaber en smuk variation i vinterhaven og tilbyder trækkende fugle et måltid på rejsen.

I Middelalderhaven ses et flot eksemplar – også med røde bær.